

Chương 1

**NHỮNG "NGƯỜI ĐÀO VÀNG" ĐƯỢC CỨNG CHIỀU
CỦA THƯỢNG ĐẾ, TẠI SAO HỌ CÓ THỂ TẠO RA
SỰ GIÀU CÓ VỚI TỐC ĐỘ PHÂN CHIA HẠT NHÂN**

Người Do Thái là “thương nhân số một thế giới”, là dân tộc được cả thế giới công nhận khi vừa sinh ra họ đã mang trong mình những tố chất và lí lẽ về kinh doanh. Đồng thời họ cũng chính là cử tri của Thượng đế, là “những người đào vàng” được cưng chiều của Thượng đế. Họ trở thành dân tộc giàu có nhất thế giới vì họ có kĩ năng thương mại cùng những lí luận kinh doanh độc đáo. Vậy thì, họ làm thế nào để tạo ra khối tài sản khổng lồ đến như vậy?

Marx từng mô tả về người Do Thái như thế này: “Trong mắt họ, cả một vùng đất lớn đều là nơi giao dịch; trên vùng đất này, họ không có bất cứ sứ mệnh nào khác ngoài việc họ phải giàu có hơn những người hàng xóm của mình; việc kinh doanh đã khống chế toàn bộ tư tưởng của họ, một kiểu kinh doanh này lại đổi thành một kiểu kinh doanh khác, đó là khoảng thời gian nghỉ ngơi duy nhất của họ; cho dù có đôi lúc họ không hề nghĩ đến việc kinh doanh của mình, đó là họ dành thời gian để nghe ngóng cách mà những người khác làm kinh doanh...”

Có một câu nói như thế này: “Sự giàu có của thế giới đều nằm trong túi của người Do Thái, sự giàu có của người Do Thái lại nằm trong chính bộ não của họ”. Chính nhờ trí tuệ của mình mà người Do Thái đã kiếm được rất nhiều tiền, và họ được coi là “kẻ khôn ngoan trong giới doanh nhân”.

Sở dĩ người Do Thái rất giỏi trong việc kiếm tiền là bởi vì họ phát huy hết tiềm năng của mình đến đỉnh điểm; người Do Thái có thể kiếm được rất nhiều tiền là do họ có thể tận dụng các phương thức kiếm tiền một cách hợp pháp. Chính bởi trình độ cực cao này mà họ được thế giới gọi là “Những người đào vàng của Thượng đế”.

1. CON ĐƯỜNG DÀI NHẤT CHÍNH LÀ BẮT NGUỒN TỪ TÂM HỒN ĐẾN VÍ TIỀN

Người Do Thái có câu ngạn ngữ được lưu truyền như thế này: “Tính cách của một con người có thể được biểu hiện qua 3 khía cạnh: chiếc cốc của họ (Cup, tượng trưng cho phẩm chất), ví tiền (Pocket, tượng trưng cho trí tuệ) và sự phẫn nộ (Anger, tượng trưng cho sự tu dưỡng)”. Người Do Thái rất coi trọng “ví tiền” của họ, họ cho rằng tính cách của một con người có thể hoàn toàn được bộc lộ trong quá trình sử dụng ví tiền.

Người Do Thái cho rằng, mỗi một ví tiền đều nói về hành trình cuộc đời của chủ nhân của nó. Trong tác phẩm kinh điển “Talmud Bavli” của người Do Thái từng nói: “Con đường dài nhất chính là con đường bắt nguồn từ tâm hồn sang ví tiền”. Bởi vì thứ mà ví tiền bộc lộ ra không chỉ có sự giàu có mà còn đại diện cho giá trị nhân sinh. Đối với người Do Thái, độ to nhỏ của chiếc ví sẽ thể hiện mức độ thực

hiện ước mơ của con người. Ví tiền của một người không chỉ đề cập đến giá trị của cá nhân họ mà nó còn biểu thị vị trí của họ trong thị trường giá trị rộng lớn của xã hội này.

Trong mắt nhiều người, người Do Thái luôn gắn liền với hình ảnh của những kẻ thích tiền. Trong rất nhiều tác phẩm nghệ thuật, người Do Thái cũng luôn đóng các vai diễn của những kẻ keo kiệt, tham tiền trong các mẫu chuyện cười. Trong các tác phẩm truyện tranh, các họa sĩ luôn tô vẽ hình tượng người Do Thái với vẻ ngoài cao to, cùng chiếc mũi điều hâu xấu xí. Có người nói rằng, số dĩ người Do Thái có thể làm mọi việc thuận lợi trong hệ thống tài chính là do dựa vào hình thù độc đáo của chiếc mũi.

Vậy thì ở vào thời đại đồng tiền là thứ cao nhất hiện nay, chúng ta chẳng có lí do gì để cười nhạo những người Do Thái thích tiền, cười nhạo sự tương thông giữa tâm hồn và ví tiền của họ. Ngược lại, chúng ta cần tích cực học hỏi giá trị quan của người Do Thái và phương thức họ nhận biết thế người khác, nhận biết thế giới, học tập con đường làm giàu của họ, như vậy mới có thể có được thành công trong trào lưu thương nghiệp hiện nay.

Trong văn hoá của người Do Thái, họ không hoàn toàn coi tiền bạc là kẻ thù. Ngược lại, họ luôn hướng về sự giàu có, hướng về tiền bạc. Và giống như Napoleon Hill nhắc

đến trong cuốn sách *Gieo suy nghĩ, gặt thành công*⁽¹⁾ của mình: “Chúng ta thường xuyên nghĩ về điều gì thì chúng ta sẽ có được điều đó”. Trong mắt họ, nghèo khó chính là bi kịch đáng sợ nhất.

Khi bình luận về một đoạn trong “Exodus”, người phiên dịch đã viết: “Điều tồi tệ nhất trên thế giới là nghèo đói. Đó là sự đau khổ khủng khiếp nhất. Những người bị áp bức bởi nghèo đói giống như việc họ đang gánh trên vai mọi sự đau khổ của cả thế giới”. Nếu tất cả nỗi đau và sự dằn vặt của thế giới được đặt ở một đầu của cán cân, và nghèo đói được đặt ở đầu kia, thì cán cân chắc chắn sẽ nghiêng về phía nghèo đói.

Sự nghèo khó của một người có cả yếu tố khách quan và yếu tố con người. Trong khi duy trì mối quan hệ tốt với những người khác, chúng ta nên liên tục cải thiện chất lượng cuộc sống nói chung. Mỗi người trong chúng ta đều có trách nhiệm làm hết sức mình để phát triển sự giàu có. Tất nhiên, không chỉ là phát triển sự giàu có của riêng mình mà còn mở rộng ra thế giới xung quanh chúng ta. Người Do Thái tin rằng sự giàu có là cấp độ tổ chức cao nhất có thể xảy ra trong môi trường xung quanh và tất cả cuộc sống đều phong phú. Nói cách khác, trong trường hợp không bị

1 Đặt mua sách tại đây <https://rutgon.biz/nkw6ts> và dùng mã nkw6ts để được nhận ưu đãi.

đe dọa bởi một nhu cầu khác, một người tạo ra sự giàu có càng lớn thì cuộc sống của anh ta sẽ càng hoàn hảo. Do đó, mọi người đều có trách nhiệm cải thiện chất lượng cuộc sống của họ hoặc xung quanh họ.

Tuy nhiên, trong vũ trụ vượt quá khả năng phán đoán của con người này, thực sự rất khó để có thể tạo ra sự giàu có mà không gây ra những mất mát. Nếu chúng ta gây ra những mất mát trong khi tạo ra sự giàu có thì chúng ta đã làm một điều gì đó thật tồi tệ. Do đó, cần phải làm phong phú tiền bạc cho mình và bổ sung sự mất mát do quá trình làm giàu đó gây ra cho người khác. Nhiệm vụ của chúng ta là tạo ra số lượng của cải nhiều nhất cho cả nhân loại mà không gây ra những thiếu hụt không mong muốn. Đây là một tình huống lí tưởng trong đó “một bên không mất tiền và bên kia có lợi nhuận”. Chúng tôi có trách nhiệm đóng góp cho tình huống này.

Do đó, người Do Thái tin rằng việc tạo ra của cải dựa trên sự có đi có lại. Trong “luật hàng xóm” của người Do Thái, quy định rằng nếu một người có miếng đất nối liền với đất của người khác, thì người hàng xóm sẽ có quyền ưu tiên tự động mua mảnh đất của người còn lại. Đồng thời, giá đất này không được thấp hơn giá thị trường địa phương, để người bán không bị lỗ do bán đất. Người mua

có lợi nhuận từ giao dịch vì bất động sản của anh ta đã mở rộng và thể hiện sự gia tăng giá trị của chính nó. Bằng cách này, một bên tham gia giao dịch tạo ra lợi nhuận trong khi bên kia không bị thua lỗ gì.

Người Do Thái tin rằng việc tạo ra những ân huệ cho người khác là nghĩa vụ và từ chối ban phát ân huệ không khác gì trộm cắp. Nếu một người ngăn cản người khác kiếm lợi nhuận, ngay cả khi anh ta không có được lợi nhuận, anh ta đang đánh cắp di sản tiềm năng của nhân loại. Trách nhiệm của chúng ta thuộc về mọi thứ chúng ta kiểm soát trực tiếp hoặc gián tiếp; không chỉ những gì chúng ta có, mà cả những gì ảnh hưởng đến chúng ta, đều là trách nhiệm của chúng ta. Ngăn chặn người khác kiếm lợi nhuận cũng giống như tước đoạt tài sản mà anh ta đang sở hữu. Ngăn chặn sự giàu có của “thị trường” xung quanh chính là để dung túng cho sự nghèo khổ và phát huy sức mạnh để cản trở kẻ sinh nhai.

Có một câu chuyện trong “Bộ luật của người Do Thái”:

Lu Bin cho Sai Meng thuê nhà xay bột và Sai Meng lại cho thuê cái cối xay của mình. Nhưng sau đó Lu Bin đã kiếm được một số tiền và mua một nhà máy xay bột. Anh ta có thể sử dụng chiếc cối xay mới mua này và không cần sử dụng đến đồ của Sai Meng. Vào thời điểm này, nếu Lu

Bin có ý định chấm dứt thoả thuận về việc cho thuê cối xay, có thể yêu cầu trả tiền cho sự thay đổi này và Sai Meng có thể từ chối. Tuy nhiên, nếu Sai Meng có nhiều khách hàng trong đó, bạn có thể sử dụng thời gian và năng lượng cần thiết giúp Lu Bin sử dụng nó để nghiên cứu cho một khách hàng khác. Điều này không gây ra bất cứ mất mát gì và họ phải đồng ý trả tiền cho Lu Bin.

Việc thiết lập một loạt những phán quyết như vậy là để ngăn chặn những người đang ở trong hoàn cảnh của Sai Meng, ngay cả khi họ vô hại, thì họ cũng không để người khác được hưởng lợi. Đây cũng là bí mật để kiếm tiền của họ.

2. MỖI CUỐN SÁCH ĐỀU CHỨA VÀNG, TRÍ TUỆ LÀ THỨ TÀI SẢN KHÔNG AI CÓ THỂ CƯỚP ĐI

Những người khác có thể lấy mọi thứ bạn có, nhưng không bao giờ lấy đi trí tuệ của bạn. Trong ánh mắt đầy sự lạnh lùng của những người Do Thái, mọi thứ đều có giá trị và nếu mất đi thì nó vẫn có thể được phục hồi. Chỉ có trí tuệ là kho báu vô giá sẽ đồng hành cùng bạn mãi mãi. Nếu bạn có nó, bạn sẽ có mọi thứ.

Khi những đứa trẻ Do Thái lớn lên, những bà mẹ chịu trách nhiệm giáo dục giác ngộ sẽ luôn yêu cầu chúng trả lời một câu hỏi học búa như vậy: “Nếu một ngày, ngôi nhà của

chúng ta bốc cháy, con sẽ mang theo những gì?” Hầu hết những đứa trẻ ngây thơ sẽ nghĩ tiền là một thứ tốt nhất, vì nếu không có tiền, chúng sẽ không có gì để ăn, cũng không có quần áo để mặc hay đồ chơi để chơi. Nhưng cũng có những đứa trẻ nói rằng đó là một bộ sưu tập kim cương trang sức được giấu trong nhà. Tuy nhiên, đây không phải là câu trả lời mà các bà mẹ mong muốn. Họ sẽ nhắc nhở con: “Có một thứ không có hình dạng, không màu sắc, không có mùi, nhưng đó lại được coi là thứ bảo bối quý giá nhất. Con có biết nó là gì không?” “Con à, thứ mà con phải mang theo bên mình mãi mãi không phải là tiền, cũng không phải kim cương, mà là trí tuệ. Trí tuệ là thứ không ai có thể cướp đi của con được, miễn là con còn sống, trí tuệ sẽ theo con mãi mãi”.

Làm thế nào người Do Thái lại khéo léo sử dụng trí tuệ của họ như vậy, hãy cùng xem câu chuyện dưới đây:

Một lần, một ông già Do Thái đã chủ động nói chuyện làm mai cho con trai của một nông dân. Ông nói với người nông dân: “Tôi đã tìm được người con dâu tốt nhất cho ông. Cô gái này là con gái của Bá tước Rothschild (chủ của một ngân hàng nổi tiếng)”.

Người nông dân nghe xong liền vui mừng nói: “Được vậy thì tốt quá rồi!”

Ông già người Do Thái đã tìm đến Bá tước Rothschild một lần nữa và nói: “Tôi đã tìm được một người chồng tốt cho con gái của ngài”.

Bá tước Rothschild liền từ chối nói: “Con gái tôi còn quá trẻ”.

Ông lão người Do Thái nói: “Nhưng anh chàng này là phó chủ tịch của Ngân hàng Thế giới”.

“Wow, nếu như vậy thì đương nhiên là được!”

Cuối cùng, ông lão tìm đến ngài chủ tịch của Ngân hàng Thế giới, nói: “Tôi đã tìm được cho ngài một vị phó chủ tịch”.

Ngài chủ tịch cho thấy sự khó hiểu và nói rằng: “Chúng tôi đã có đủ số người cho vị trí phó chủ tịch rồi”.

Ông lão người Do Thái nói: “Nhưng ngài biết không? Chàng trai này chính là vị hôn phu của con gái ngài Bá tước Rothschild”.

Khi nghe điều này, ngài Chủ tịch Ngân hàng Thế giới sẵn sàng đồng ý.

Có thể nói rằng, thành công là sự phát huy của những ưu điểm và thất bại là sự tích lũy của những thiếu sót. Ông lão người Do Thái đã sử dụng trí tuệ của mình để tác thành

một cách tinh tế cuộc hôn nhân hạnh phúc này và để cho đứa con trai đáng thương của người nông dân trở thành một đầu sỏ tài chính, đó quả thật là việc làm mang công đức lớn lao.

Ví dụ nêu trên có thể được mô tả như một kiểu phát huy tối thượng của trí tuệ phi thường. Mặc dù mỗi chúng ta không thể thông minh như ông lão được nói ở trên, nhưng chúng ta luôn có thể phản ánh sự khôn ngoan của mình trong cuộc sống và công việc hàng ngày. Chúng ta hãy cùng xem những quan điểm của người Do Thái.

Người Do Thái cho rằng, những người thông minh sẽ hoàn thành hết tất cả các công việc trong một ngày rồi mới nghỉ ngơi, còn những người tầm thường luôn để việc hôm nay kéo dài sang ngày mai. Người thông minh dùng một kế hoạch hoàn hảo để đón chào một ngày mới, còn người tầm thường sẽ yêu chiếc giường của họ như yêu chính họ vậy. Người thông minh luôn sẵn lòng đón chờ những thách thức bất cứ lúc nào, còn người tầm thường tin rằng “Chỉ có chết vì mệt chứ không có chuyện chết vì nhàn rỗi”. Người thông minh dám dưng cảm đưa những lí tưởng của mình vào thực tiễn, còn người tầm thường luôn chờ đợi thời gian trôi qua.

Người khôn ngoan sẽ vượt qua mọi khó khăn trong việc thực hiện ước mơ của họ, nhưng người tầm thường sẽ cảm thấy mệt mỏi. Họ sống để tận hưởng và chờ đợi cái chết. Công việc là một công cụ để thực hiện lí tưởng của người khôn ngoan và đó là “sự linh thiêng” đối với những người tầm thường, vì vậy họ thường chỉ nhìn vào nó mà không chạm vào điều này.

Người khôn ngoan đều là những người ham công việc, họ luôn là người lãnh đạo. Người tầm thường luôn lảng tránh nhiệm vụ và hi vọng rằng những người khác sẽ hoàn thành công việc cho họ. Người khôn ngoan tin rằng mọi người nên đóng góp cho sự nghiệp của họ, bởi vì đến lúc lên thiên đường, bạn sẽ có nhiều thời gian để nghỉ ngơi hơn. Nếu có mâu thuẫn giữa các cuộc tụ họp và công việc, người tầm thường chắc chắn sẽ rời bỏ công việc để tham gia vào các trò tiêu khiển.

Trong cuộc sống, trong công việc, trí tuệ đều có ở khắp mọi nơi. Làm thế nào để một người có thể có được trí tuệ? Phải có can đảm để thử và muốn thử thì cần có dũng khí. Do đó, chúng ta phải học cách dũng cảm để thử, và liên tục tổng kết để tăng kiến thức và tăng trí tuệ.

3. KIỂM TIỀN CŨNG GIỐNG NHƯ TẮC ĐẤT CẢM DÙI, NGAY CẢ MỘT ĐÔ LA CŨNG PHẢI KIỂM

Trong kĩ thuật kiểm tiền của người Do Thái, có một quy tắc nổi tiếng đó là: “Ngay cả một đô la, bạn cũng phải kiểm được”. Người Do Thái tin rằng miễn là họ có thể kiểm thêm được một đô la, họ sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Điều này cho thấy người Do Thái rất giỏi trong việc áp dụng chiến lược “xé chắn ra lẻ, tích tiểu thành đại” để đánh bại các đối thủ mạnh.

Người Do Thái có một quan niệm khác về kiểm tiền. Họ không bao giờ nghĩ rằng tiền là xấu và bẩn, mà họ coi tiền là một phần không thể thiếu trong cuộc sống. Họ nghĩ rằng “chỉ cần kiểm tiền là được”.

Nhiều người nổi tiếng ở Trung Quốc cổ đại và hiện đại cũng như ở nước ngoài đã có những luận điểm tuyệt vời về tiền bạc. Chẳng hạn, Shakespeare từng nói: “Tiền có thể khiến người mù nhìn lại bầu trời”; Saul Bellow nhìn nhận tiền như thế này: “Tiền là ánh mặt trời duy nhất, nơi nào nó chiếu đến, nơi đó toả sáng” và sớm nhất là khoảng 2000 năm trước, người Do Thái đã có một câu ngạn ngữ nói rằng: “Tiền không phải là tội lỗi cũng không phải là một lời nguyền. Ngược lại, tiền sẽ mang lại phước lành cho con người”.

Người Do Thái tin rằng làm thế nào để kiếm tiền mới là điều quan trọng nhất. Bản chất của tiền không quan trọng, vì tiền phân biệt cao thấp, giàu nghèo. Do đó, các ý tưởng kinh doanh của người Do Thái cực kì linh hoạt. Họ tin rằng miễn là họ không kinh doanh bất hợp pháp, họ có thể kiếm được bất cứ thứ tiền nào và thực hiện bất kì loại hình kinh doanh nào. Người Do Thái thích thành lập công ty của riêng mình, nhưng ngay cả khi họ làm việc siêng năng và vất vả để tìm thương hiệu của công ty mình trong thế giới kinh doanh, họ sẽ không ngần ngại bán nó nếu họ có thể thu được lợi nhuận cao hơn. Bởi vì họ nghĩ rằng việc bắt đầu thành lập một công ty cũng chỉ để kiếm tiền, một khi công ty không còn có thể tạo ra lợi nhuận, thì nó không khác gì một việc làm vô bổ ăn cũng không ngon mà bỏ thì lại tiếc, ngay cả khi bạn cảm thấy đau lòng thì cũng phải cắn răng chịu đựng, hoặc bán đấu giá hoặc tuyên bố phá sản.

Người Do Thái đang lưu lạc ở khắp nơi trên thế giới, bất kể họ ở đâu, họ sẽ chẳng màng gì đến sự đời và chỉ tập trung vào làm kinh doanh. Năm 1917, khi Liên Xô mới được thành lập và tình hình vô cùng bất ổn. Nhiều thương nhân xa lánh Liên Xô. Chỉ có Hammer – người Do Thái tự mở ra một con đường cho mình là đến Liên Xô để “đào vàng”: Ông dùng lúa mì để đổi lấy lông và da ở Liên Xô, bán hàng triệu đôi giày quân đội Mỹ cho Liên Xô,

và đặt hàng chục triệu chiếc bút chì mang “thương hiệu Hammer” để bán cho các sinh viên ở Liên Xô. Nhờ đó ông cũng được trao giải thưởng Lenin và đã giành được danh tiếng của “thương nhân cách mạng”. Những câu chuyện của Hammer có thể nói là một hiện thân điển hình của khái niệm tiền bạc và kinh doanh của người Do Thái.

Người Do Thái tự xưng là “cử tri của Thiên Chúa” và rất coi trọng sự tín nhiệm và tuân theo các kế ước. Tuy nhiên, loại tư tưởng này không khiến họ chỉ giữ kế ước trong các điện thờ mà còn trong thời điểm thích hợp, hợp đồng thiêng liêng sẽ được coi là một mặt hàng mang lại lợi nhuận.

Trong số các thương nhân Do Thái, có một kiểu “nhà cung cấp” chuyên bán lại hợp đồng. Họ hoặc mua lại các hợp đồng đã ký xong của các công ty khác, tự mình thực hiện và kiếm lợi nhuận từ nó; hoặc bán lại cho bên thứ ba và kiếm tiền hoa hồng. Hiện tại, trên thị trường chứng khoán và cổ phiếu của Trung Quốc, cũng đã xuất hiện kiểu “nhà cung cấp” này và vô số người đã phát tài nhờ nó. Đối với người Do Thái, sống trong thế giới này việc kiếm tiền là điều quan trọng nhất. Tuy nhiên, trong mắt các thương nhân Do Thái đối với những người theo chủ nghĩa coi trọng đồng tiền hám lợi không từ thủ đoạn lại

là những kẻ đáng thương. Hầu hết trong số họ đều kiếm được những khoản tiền lớn một cách hợp pháp. Cái gọi là “quân tử trọng danh, sẽ luôn hướng về đạo đức”. Những “quân tử” này có kiến thức rộng, phản ứng nhanh và phán đoán chính xác.

Miễn là họ có tiền để kiếm, họ sẽ không từ bỏ bất cứ một cơ hội nào. Ngay cả những người Do Thái phục vụ trong quân đội cũng sẽ không từ bỏ ý tưởng kiếm tiền. Họ luôn cố gắng hết sức để tìm mọi cơ hội kiếm tiền. Họ thậm chí còn khéo léo sử dụng trại quân đội làm nơi tốt nhất để cho vay nặng lãi để kiếm lãi suất cao. Tương tự, khi các thương nhân Do Thái đang ủ mưu để kiếm tiền, họ không bao giờ có bất kỳ cảm giác nào về những gì họ đang sử dụng. Miễn là nó có lợi nhuận và không vi phạm pháp luật, thì nó sẽ được lấy ra để sử dụng và không cần phải xem xét quá nhiều. Do đó, với điều kiện những người khác dường như không thể nhờ cậy được, các thương nhân Do Thái cũng có thể thành công trong việc kiếm tiền tại địa phương. Từ một góc độ nào đó, kĩ thuật kiếm tiền toàn diện của người Do Thái rất đáng để học hỏi. Nó thể hiện nhận thức quản lí của một doanh nhân giỏi, vứt bỏ nhiều quan niệm trở ngại của con người và là một tư duy cởi mở để giành lấy cuộc sống giàu có.

4. HÃY CHÚ Ý ĐẾN TỪNG CHI TIẾT TRONG KINH DOANH VÀ BIẾN VẬN MAY THÀNH SỰ GIÀU CÓ.

Những người Do Thái hiểu biết rất cẩn thận chú ý đến từng chi tiết của lĩnh vực kinh doanh và lão luyện trong việc biến vận may thành sự giàu có. Levi Strauss cha đẻ của những chiếc quần jean và là người thanh niên dẫn đầu xu hướng thời trang của thời đại, thành công của anh là nhờ sự thông minh, tỉ mỉ, khả năng tổng hợp bài học kinh nghiệm từ trong thất bại và khả năng khám phá những chi tiết vô tận trong cơ hội kinh doanh, từ đó tạo ra một vương quốc jean tuyệt vời.

Có một công ty quần áo do người Do Thái điều hành tên là “Levi Strauss & Co” đã sử dụng sự may mắn để tạo ra một cuộc cách mạng quần áo: sự thịnh hành của quần jean. Ngày nay, các sản phẩm của công ty này vẫn còn phổ biến trên toàn thế giới. Thuật ngữ “Levi’s” cũng đã được đưa vào từ điển của nước Anh và lịch sử gia đình của công ty gần như đã trở thành một huyền thoại.

Mặc dù ngành công nghiệp may mặc luôn là ngành công nghiệp thống trị bởi người Do Thái, nhưng người sáng lập công ty, Levi Strauss, sinh vào những năm 1950, không hề biết gì về việc kinh doanh quần áo. Vào thời điểm đó, có một cơn sốt đào vàng ở California. Chàng trai trẻ